

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

De quadruplici fide nobis necessaria. 25

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER I.

etur, prorsus felicissima felicitate perfruuntur. Istud merito cœlum dici potest, quod in interiori homine, in ipsa scilicet superessentialitate exercetur. Iudicium vero Dei & discretio virtutum in hominis ratione, & infernus, qui est sempiterna pœna, & absorptio peccati sub conscientia, mors autem & naturæ interitus in sensuali & bestiali homine nostro exercentur. ¶ Denique quisquis istis quatuor clypeis bene munitus est, ille ab omnibus vitijs & iniquitatibus defenditur, idque per merita domini nostri Iesu Christi, qui nos per merita gaudiosi spiritus sui istud intimum cœlum sentire facit, & per merita dolorosæ animæ suæ animam nostram rationali lumine transradiat, per quod conscientia mundatur & arguitur de omnibus, quæ infernus absorbere posset, perque merita sancti ac vulnerati corporis sui, quicquid sibi displicet in nobis, mortificare desiderat, quatenus in nobis ipse solus vivere possit.

Pulcherrimæ quædam informationes de tribus virtutibus theologicis, videlicet fide, spe & charitate, & primo de quaduplici fide, quam intra nos habere debemus. Cap. XXV.

ANte omnia semper in cordibus nostris viam fidē, quæ per charitatē operatur, habere debemus. Est etenim ista fides oleū illud, quod in nostris lâpadibus, i. in nostris cordibus habere nos oportet. Primo igitur credere debemus nos ab æterno idealiter in Deo fuisse. Ipse namque dicit, in charitate perpetua dilexi te, ideo attraxi te miserās. ¶ Secundo, quod Deus intra nos

Est.

MARGARITAE EVANG.

est. Cum enim crearet nos, ad imaginem & similitudinē suam nos fecit. Et hæc imago Deum essentialiter habet in se, & Deus est in ipsa essentia animæ, & vicinius adest ei, quam ipsa sibi ipsi. Hæc imago principium suum non quærit, quia habet ipsum intra se. Pater nanque in anima est omnipotens, filius omnisciens, spiritus sanctus omniamās: & hi tres sunt vna dulcis, amorosa, diuina essentia. Dicitur autē imago ista secundum tres vires superiores spiritus vel caput animæ. Sicut enim ex humano capite derivatur viua quædam virtus in omnia membra: ita ex hac imagine promanat diuina quædam viuacitas in animā. Porro, anima & spiritus vnum sunt, quemadmodum caput & corpus vnum sunt. Sed tres vires superiores, per quas beatissimæ Trinitati similes sumus, naturale esse suum in capite habēt. Deniq; ad hoc creata est anima, vt ista cognosceret & immergeretur in puteum abyssalis fontis illius infinitæ essentiæ Dei. Nihil enim vtilius est aut salubrius, quam ambulare in humili & amorosa cognitione sanctissimæ Trinitatis. ¶ Habet autem quæuis creatura dona sua collata sibi, diuinæ vero diuinitatis ipsa pro munere data est. Cui cū ipsa, sicut & debet, innititur, auxiliū ei præstat spiritus sanctus, purgat fundū eius & aperit oculos illius, ita vt propter quid facta sint omnia, in diuinitate cernere possit. Ipse quoq; filius subsidium ei præbet cum illa vnione, in qua vnū est cum patre suo, dicitq; Pater sancte, serua eos in nomine tuo, quos dedi sti mihi, vt sint vnū, sicut & nos. Pater etiam in auxiliū eius properat cū diuino lumine, trahitq; eam in diuinitatem suam, vbi tunc increatus Deus

LIBER I.

Deus creatureitatem assumit per amoris unionem. Quod cum anime contingit, Deus omnes vires eius largissime replet, & translucet omnia ossa atque medullas eius, ducitque eam mira quadam transformatione & extasi in illam unionem, in qua ipsemet verus Deus est. Beati sunt prorsus omnes illi, qui per has secretas semitas ingrediuntur. Dei etenim amici sunt. ¶ Tertio, omnimodam verbis Dei fidem adhibere debemus, quod videlicet ipse Deus Moyse precepta dedit in tabulis lapideis, quodque ex nimia charitate virginem filium suum nobis donavit conceptum de spiritu sancto, natum ex Maria virgine, qui nos per seipsum precepta sua edocuit, & bene vivendi in seipso exempla dereliquit, & omnia, quae in terris fecit, quodque passus est sub Potio Pilato, mortuus & sepultus, quodque tertia die resurrexit a mortuis, sedetque ad dexteram patris sui. Denique & omnia alia, quae sancta credit, & confitetur Dei sponsa ecclesia catholica. ¶ Quarto, indubitanter credere debemus, ipsum Deum & hominem esse in venerabili sacramento, & quoties sacerdos missam celebrat, & verba consecrationis protulit, Deum ipsum illic veraciter adesse, & contineri sub specie panis, cum glorificato corpore, & sanctissima anima, & gaudio suo, cumque tota divinitate sua in tanta pulchritudine, in qua ad caelos ascendit. Et eodem modo credendum est, ipsum esse veraciter & perfecte in calice, ita vivum, quomodo erat, quando seipsum in sepulchro vivificavit, talisque manet in altari nocte ac die paratus venire ad nos omni hora, quoties hoc desideramus, vel quando aegrotat, & furit aut praegravata est anima nostra. ¶ Porro.

E ij quam-

MARGARITAE EVANG.

quamuis credamus nos ab eterno in Deo increa-
 tos fuisse, Deūq; in nobis existere, verbisq; Dei
 fidem adhibeamus, quodq; sit in venerabili sa-
 cramēto, firma fide teneamus, nō tamen hoc suf-
 ficit, neque saluare nos potest, nisi fides accenda-
 tur, & illuminetur igne diuini amoris, ita vt pro-
 pter amorem suum ab omni nos creatura auer-
 tamus, mentemque eleuatam, & continuum re-
 spectum ad principium nostrum habeamus. A-
 mor nanque operatur mortificationem naturæ,
 vitam spiritus, auersionem ab omni creatura, &
 influxum in Deum. ¶ Et licet sciamus atq; cre-
 damus esse Deum intra nos, non tamē hoc satis
 est, nisi per amorem refluamus in ipsum, & pro-
 iiciamus spiritum nostrū in diuinam essentiam,
 faciamusque habitationem nostram in spiritu,
 & conuersationē nostram in intimo cœlo, vbi
 Deus seipsum manifestat, illuminās oēs, qui ad
 ipsum conuertuntur. Ibi nanq; lucet speculū san-
 ctissimæ Trinitatis, & interiores tenebras no-
 stras illustrat. Ibi spiritus Dei testimonium red-
 dit spiritui nostro, quod filij Dei sumus, hoc est,
 spiritui nostro per internas inspirationes sua se-
 creta mysteria reuelat, docetq; eum internas &
 occultas semitas suas. Et per vnionem & immo-
 bilem mentem transradiat diuina claritate sua,
 spiritum, animam & corpus, & inibi tunc am-
 bulamus sicut filij Dei. ¶ Nec sufficit etiā ver-
 bis Dei fidē adhibere, nisi ex amore verba Dei
 colligamus, & per fidem viam scribamus ea
 in tabulis cordis nostri carnalibus, quatenus ani-
 ma per ea instruat & roboretur. Verbum nan-
 que Dei cibus est animæ, confortans eā ad se-
 quendum vestigia eius. Postq; vero in anima no-
 stra

LIBER I.

stra scripturas ediscendo, bibliothecam quan-
dam composuimus, tunc cœlestis ille magister
veniens instruit & explicat nobis scripturæ sen-
sum, roboratque & informat nos, qualiter virtu-
osam agere vitā debeamus, Christumq; indue-
re secundum spiritum, secundum animam, secun-
dum corpus, & secundum diuinitatē, vt sentiamus
in nobis, quod & in Christo Iesu, taliterq;
viamus, vt in nobis inueniat Deus quādam re-
presentationē, & quasi viam imaginem cūcto-
rum operum suorum. ¶ Sed neq; satis est crede-
re & scire Deū in venerabili sacramento existe-
re, nisi id ipsum ex amore sapius percipere deside-
remus spiritaliter & sacramentaliter, quotiēs id
opportune possumus. Quanto enim frequētius
isto spiritali cibo anima reficitur, tanto amplius
in Dei amore & gratia crescit, puriorq; & illu-
minator fit, & ad virtuose viuendum amplius
cōfortatur. Ideoque ad percipiendū hunc dignis-
simum cibum rite nos præparare & aptare de-
bemus. Si enim pro corporalis cibi præparatiōe,
& frequenti corporis refectione, qđ tamen pau-
lo post cibus vermiū erit, solliciti sumus, quāto
magis studiosi esse debemus ad percipiendū sæ-
pius dignissimū animæ cibum, vitam gratiæ no-
bis ministrantē? ¶ Quia vero ad eius perceptio-
nem crebrā minus idonei minusq; digni sumus,
Deū proinde rogare debemus, vt per sanctissi-
ma merita sua nos dignos, & ad hoc idoneos fa-
cere dignetur dicendo: ¶ O benedicte Deus, ex
q̄ intra me per diuinitatem tuā esse dignaris, oro
te humiliter per sanctissima merita tua, vt radia-
re sinas in me, & per me eandē diuinitatē tuam,
faciasq; longe a me, quicquid obicē aliquē gra-
tia

E iij tiz

MARGARITAE EVANG.

tix tuæ ponit in me, dignerisq; te ipsum sumere
 in me ad te ipsum in hoc præstantissimo sacra-
 mento pro delicijs atq; desiderio tuo, in tam præ-
 cipuo & superdignissimo amore, in quali te ip-
 sum sumpisti in nouissima coena tua: meq; totū
 obsecro transmuta in te, & hoc per merita gau-
 diosi spiritus tui, sanctę ac dolorosę animę tuę,
 & sacri vulneratiq; corporis tui, dignerisq; me
 vnū facere cū gaudioso spiritu tuo, cum sanctis-
 sima anima tua, cū glorificato corpore tuo, et cū
 diuinitate tua. **O** quāta dignitas & diuitiæ, q̄-
 que amabiles gratiæ in hoc precioso thesauro la-
 tent, per quē similes angelis efficimur, & cūcta
 terrena fastidimus. **O** quāta gaudia et quāta my-
 steria percipit spūs vnitus spiritui diuino. **O** quā-
 tas virtutes & qualē ornatū assequitur anima, q̄t
 ad eā venire dignatur sanctissima anima Chri-
 sti. Qualē deniq; puritatē corpus percipit, q̄n in
 ipsum venit mundissimū illud et gloriosum cor-
 pus cū sacratissimo sanguine, mundatq; corpus
 nostrę, & liberat nos ab omni delicto, minuitq;
 fomitē peccati, & cū tota diuinitate oēs actiōes
 animę nobilitat, eāq; totaliter deiformē facit, et
 profunde admodū trahit eā in se, efficitq; vt to-
 tus ei mundus amarescat, & eam deniq; illumi-
 nat atq; immutat. Nō enim potest satiare animā
 siue coelū siue terra, siue quicq; aliud præter solū
 Deum, quem ipsa intra se habet, & quem ab ea
 auferre nec totus præualet mundus. **O** igitur a-
 nima mea q̄ nobili cibo reficeris, illo ipso certe,
 q̄ cibus est & gloria spirituum supernorū. **O** q̄ præ-
 ciosum thesaurū in terra cōsequeris, & iam qua-
 si secunda efficeris, fore te hæredem æternę vitę.
 Deniq; ipsum eius chirographum recipis et licet
 ras cum

LIBER I.

ras cum quinque sigillis .i. cum quinque sacratissimis vulneribus eius, & cum septem signaculis, septem videlicet sacramentis. Noli ergo, o anima mea, negligere nobilissimum cibum istum, ne are fiat cor tuum, & ne sic deficias, ut in via virtutum minime progredi possis. Custodi thesaurum hunc & refrena sensus tuos, ne ociose & indisciplina te euagentur. Sic namque faciendo iugiter intra te interius Dei sabbatum conseruare valebis.

De firma fiducia in Deum, quæ ex fide nascitur.

Cap. XXVI.

Quam beata est anima illa, quæ sperat in domino, quoniam ipse adiutor & protector illius est. Dicere enim ex sententia potest, quæcunque talis est anima: Dominus illuminatio mea et salus mea, quæ timebo? Dominus protector vitæ meæ, a quo trepidabo? Et illud: Non timebo mala, quoniam tu mecum es domine. Itemque: Quoniam abscondit me in tabernaculo suo, in die malorum protexit me in abscondito tabernaculi sui. Et rursus cum Propheta: In velamento alarum tuarum exultabo, adhæsit anima mea post te, me suscepit dextera tua. Ipsi vero in vanum quæsierunt animam meam, introibunt in inferiora terræ. O quam vere beata est anima, quæ de seipsa non præsumit, sed omnem fiduciam atque spem suam in Deo constituit, in meritis videlicet amarissimæ passionis suæ. Hinc ipse dominus ait: Qui credit in me, flumina de ventre eius fluent aquæ viuæ. Et: Qui fiduciam habet mei, hæreditabit terram, & possidebit montem sanctum meum. Et alibi; Sedebit populus meus in pulchritudine

E iij dine